

Paluu politiikkaan

Yhteiskunta ei muodostu yksilöistä.

Vaalikuvan vaikeus

Julkaistu **23.3.2021**

Jos on suostunut vaaliehdokkaaksi, pitää käydä valokuvassa. Vaalijulisteiden kuvat ovat erottamaton osa vaaliviestintää, joka taas on mainontaa. Monien vaalien alla olen viettänyt aikaa katselemalla kadunvarsien ehdokkaiden gallerioita, lukien nimiä ja ammatteja sekä etsien tuttuja tai jotenkin mielenkiintoisia kasvoja. Silloin kiinnittää huomiota myös siihen, miltä ehdokkaiden kuvat näyttävät. Kuva voi mennä monella tavalla pieleen. Joskus kuvat ovat liian stilisoituja, kuin mainostoimiston liukuhihnalta. Ehdokkaat eivät näytä aidoilta. Joskus taas kuvat näyttävät liikaa erilaisista kotialbumeista reväistyiltä. Tällöin ehdokas ei näytä asioita hallitsevalta.

Olen itse harrastanut valokuvausta poikavuosisista lähtien ja perhepiirissäni on yksi kuvauksen ammattilainen. Silti, tai ehkä juuri siksi, itse kuvattavana oleminen on kiusallista. Kuvassa ei voi muuta kuin epäonnistua. Valinnanvaraa on vain se, millä tavalla.

Menin siis valokuvaamoon. Suurin ongelma eivät olleet studion valot, eivätkä lavasteet, vaan minä. Kuinka minulle saataisiin kuvaan oikea ilme. Kuvaajan mielestä pitäisi hymyillä valloittavasti ja luontevasti, minä itse taas halusin näyttää harkitsevalta ja pohtivalta. Onneksi nykyisin ei kuvauksissa pala filmiä vaan muistikortille mahtuu kyllä otoksia. Lopulta kuvaamolta tuli kaksi ehdotusta parhaaksi otokseksi, vakavampi ja iloisempi. Kuvaaja ehdotti, että iloisempi on parempi. Tietysti hän on oikeassa.

Valokuvassa sekoittuu todellisuutta, teknistä taitoa ja fantasiaa. Siksi se on niin kiehtova harrastus. Vanhan valon jälkiä on tallennettu, muokattu teknisesti ja siirretty uudestaan katsottavaksi paperille tai ruutuun.

Kuva on yhtä aikaa totta ja valhetta ja esitystä. Esitys alkaa, kun kuvattava asettuu esittämään parempaa itseään lavastettuun tilanteeseen. Taitava kuvaaja rajaa kuvakulmaa ja sitten myöhemmin itse kuvaa. Värien sävyjä, kontrastia ja kirkkautta säädetään. Lopulta kuvaa voidaan viedä retusoida tai manipuloida, muokata, poistaa tai lisätä sen osia. Silti kuva jotenkin toistaa todellisuutta. Siksi kuvia on aina muokattu, että niiden tiedetään heijastavan

todellisuutta. Tämän tiedostamisesta on syntynyt erilaisia kuvauksen maailmoja ja sääntöjä: muotikuvaa ei voi oikeastaan julkaista muokkaamatta, luontokuvaa taas ei saa manipuloida, uutiskuvaa ei saa muokata ja esittää väärässä yhteydessä.

Valokuvan toinen valheellinen ulottuvuus on aika. Kuva on vanginnut hetken eikä kerro mitä tapahtui sitä ennen tai sen jälkeen. Tosin hyvä kuva voi vangita vauhtia ja liikkeen suuntaa, mutta niiden tulkinta on katsojan mielikuvituksen varassa.

Kokonaan uusi merkityksien taso kuvaan tulee siitä, missä yhteydessä se esitetään. Onko se perhealbumissa, nettipäivityksessä, taidenäyttelyssä vai uutisissa – tai osa skandaalia? Mitä on sen vieressä? Onko kuvalla nimi tai kuvateksti?

Mikä on sitten tämä vaalikuva? Se on sekä muotokuva että markkinointia. Muotokuvassa ihmisen pitäisi esiintyä olennaisimmillaan mutta markkinointikuvassa taas parhaimmillaan. Vaalikuvassa pitää olla ystävällinen, hurmaava, luotettava, arvovaltainen, osaava.

Kategoria(t): **politiikka**. Avainsanat(t): **politiikka**, **valokuva**. Kirjoittaja: **Jukka Oksa**. Lisää **kestolinkki** [<https://paluupolitiikkaan.fi/?p=209>] kirjanmerkkeihisi.